

stalostní soud vydal zástupci účastníků projednání pozůstalosti Dr. L-ovi osvědčení podle § 178 nesp. říz. za účelem vkladu práva vlastnického na jednu třetinu zůstavitelova domu pro odkazovnici Karolinu P-ovou podle obsahu dovětku. Podle osvědčení a ve shodě s dovětkem byl pak pozůstalostním soudem povolen pro Karolinu P-ovou vklad vlastnického práva na pozůstalostní třetině domu s omezením dovětku (zákazem zcizení a zadlužení). Karolina P-ová žádala po knihovním provedení vkladu již v roce 1913 za opravu osvědčení a o výmaz zákazu zcizení a zadlužení odkázané jí jedné třetiny domu z důvodu, že omezení neodpovídá zůstavitelově vůli. Tento návrh byl právoplatně zamítnut. Již právomoc tohoto usnesení brání jeho změně pozůstalostním soudem bez újmy práv osob třetích (§ 9 a 18 nesp. říz.). Tu pak tvrdí spoludědička Růžena W-ová, že zákaz zcizení byl dán i v její prospěch, ježto úmyslem zůstavitelovým bylo, by bez souhlasu všech spoluvlastníků domu Karolina P-ová ho nesměla prodati. Je-li předpokladem možnosti změny právoplatného usnesení prvního soudu, že se tak může státi jenom bez újmy práv cizích osob, mohl první soud změnit usnesení o zápisu zákazu zcizení a zadlužení jen tehdy, když se tím práv třetích osob nedotkne. Je-li sporno jak po stránce skutkové tak i právní, zda bylo úmyslem zůstavitelovým, by zákazem zcizení nabyla nároku i Růžena W-ová, nesměl pozůstalostní soud podle § 2 čís. 7 nesp. říz. rozhodovati o sporném dosahu a o účincích zákazu zcizení a zadlužení již do knih zapsaného, nýbrž bylo to vyhrazeno pořadu práva. Když tedy pozůstalostní soud přes to rozhodl, překročil meze své působnosti a jeho rozhodnutí jest zmatečné podle § 2 čís. 1 nesp. říz. (§ 42 j. n.). Rekursní soud právem zmatečné usnesení prvního soudu zrušil. O účinnosti zapsaného zákazu zcizení pro možnost dalších vkladů na stížené nemovitosti, které by se zákazu přičily, přísluší rozhodovati soudu knihovnímu. Tento soud posoudí, zda podle stavu knih a obsahu zákazu zcizení brání tento zákaz absolutně dalším vkladům, či zda má účinky jen obligační (srov. § 364 c) obč. zák. pro nynější právo a k tomu zprávu justiční komise k třetí dílčí novele str. 42 a z literatury na př. Krainz-Ehrenzweig System § 201, Randa Eigentum § 8 str. 19). Tvrdí-li Karolina P-ová, že její právo k prodeji není za nynějších poměrů omezeno zákazem, kdežto Růžena W-ová tvrdí opak, ať už se jedná o účinky zákazu ryze osobní nebo věcné, může tento jejich spor býti řešen jen pořadem práva, nikoli soudem pozůstalostním. Proto nebylo dovolacímu rekursu vyhověno, aniž bylo lze v nesporném řízení zabývatí se otázkou sporného obsahu zapsaného zákazu zcizení a zavazení a otázkou jeho účinnosti věcné nebo osobní podle vývodů dovolacího rekursu.

Čís. 8261.

Povolení exekuce k vydobytí celé pohledávky není na závadu, že po vydání exekučního titulu bylo na Slovensku o jmění dlužníka uzavřeno soudní vyrovnání. Okolnost tu může dlužník proti exekuci uplatňovati podle §§ 35 a 40 ex. ř., nikoliv rekursem proti povolení exekuce.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1928, R I 566/28.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci na movitosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud změnil povolující usnesení soudu prvního a zamítl exekuční návrh proto, že podle pravoplatného vyrovnání o jmění dlužníka uzavřeného po vydání rozsudku okresního soudu pro věci obchodní v Praze ze dne 21. června 1927, tvořícího exekuční titul, výrokem sedrie v Trenčíně ze dne 25. ledna 1928 má vymáhající věřitel nárok jen na 35%ní kvotu své pohledávky a nemůže proto žádati o exekuci k vydobytí celé pohledávky a že mimo to mohl žádati o povolení exekuce podle § 62 vyr. ř. slovenského toliko na základě tabelárního výkazu, nikoli na základě zmíněného rozsudku. Leč usnesení rekursního soudu jest právně mylné. Povolení exekuce děje se podle § 3 a 55 ex. ř. zpravidla bez slyšení strany, jest pro ně rozhodným toliko návrh strany z nároku oprávněné a jest podle § 7 ex. ř. závislým jen na tom, by kromě ostatních, v tomto případě v úvahu nepřicházejících náležitostí, byl exekučním titulem náležitě vykázán nárok, o jehož vymožení se žádá (§ 54 druhý odstavec ex. ř.). Tento předpoklad byl exekučnímu soudu, když povoloval žádanou exekuci, dán, neboť vykonatelný nárok vymáhajícího věřitele byl řádně vykázán exekučním titulem zřejmým ze spisů rozepře. Povolil tudíž první soud exekuci právem, ano mu podle obsahu spisů nebylo známo, že po vydání exekučního titulu bylo o dlužníkově jmění uzavřeno soudní vyrovnání. Leč i kdyby první soud byl o této okolnosti věděl, nebyla by vědomost ta s to vyvolati u něho jiné rozhodnutí ve věci, než jaké učinil. Vždyť rozsudek pro zmeškání, tvořící pravoplatný exekuční titul, nepozbyl své účinnosti proto, že tomu, kdo jej nabytí, poskytuje zákon možnost vymáhati svou pohledávku také na základě jiného exekučního titulu, jakým jest podle § 62 slov. vyr. ř. i pravoplatné vyrovnání a tabelární výkaz, podle něhož dlužník nepopřel přihlášenou pohledávku. Jest ovšem správným, že uzavřené vyrovnání mělo vliv na vymáhanou pohledávku. Avšak povolující soud nesmí přihlížeti ke skutečností vykonatelný nárok zrušujícím nebo zastavujícím ani tehdy, kdyby mu byly známy odjinud. Jak takové skutečnosti lze proti exekuci uplatňovati, předpisují § 35 a 40 ex. ř. Rekurs povinné strany proti povolení exekuce byl pro tento účel prostředkem nevhodným.

Čís. 8262.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Do usnesení rekursního soudu ve věcech určení nájemného jest nepřipustným dovolací rekurs bez ohledu, jakého obsahu jest rozhodnutí soudu druhé stolice, zda návrhu vyhovuje či návrh zamítá, či jej pro formální nedostatek odmítá.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1928, R I 599/28.)